

Je pozdě. Se smíchem a nadáváním, protože si o třísky shnilého mola rozdíráme holeně, jsme se vysoukaly z vody a ručníkem si vysušily vlasy a tělo pokryté husí kůží. Fatima, která jen vrtěla hlavou nad tím, jak je pitomá, se převlékla z mokrých šatů a teď v pyžamech a županech ospale poleháváme na Kateině ošoupaném kanapi – jsme jen spleť unavených končetin a měkkých, opraných hadrů, která klevetí, vzpomíná, vykládá si staré historky: *A pamatujete se, jak...*

Fatima si nechala mokré vlasy volně, a když jí takhle splývají kolem tváře, vypadá mladší, je mnohem blíže té dívce, jíž kdysi bývala. Těžko uvěřit, že má manžela a dvě děti. Když ji tak pozoruju, jak se směje čemusi, co řekla Kate, hodiny stojící u zdi dvakrát slabě odbijí a Fatima se na ně podívá.

„Ty bláho, nechce se mi věřit, že už jsou dvě! Musím se jít drobet prospat.“

„Jsi měkkota,“ prohodí Thea. Nevyhlíží ani v nejmenším unaveně, vlastně se zdá, jako by to takhle mohla táhnout ještě celé hodiny – když do sebe kopne kal ze sklenice od vína, oči jí zajiskří. „Včera jsem nezačala noční šichtu dřív než o půlnoci!“

„No, zjevně ti to svědčí,“ opáčí Fatima. „Některé z nás si holt řadu let zvykají na pevný rozvrh daný pracovní dobou od devíti do pěti a dvěma předškoláky. Horko těžko se z něj pak hrabeme. Hele, Isa už taky zívá!“

Všechny se ke mně otáčejí a já se bez úspěchu snažím potlačit zívnutí, které už je napůl v chodu, ale pak pokrčím rameny a usměju se.

„Omlouvám se – co dodat? Výdrž jsem ztratila současně se štíhlým pasem. Ale Fatima má pravdu... Freya se vzbudí v sedm. Předtím musím ještě pár hodin urvat.“

„Tak pojď,“ pobídne mě Fatima, zvedne se a protáhne. „Do pelechu!“

„Počkejte,“ pronese Kate tichým hlasem a mně dojde, že z nás všech byla v závěru večera nejzamlklejší. Fatima, Thea a já jsme si vykládaly oblíbené historky, vtipkovaly na účet ostatních, oprašovaly vzpomínky... Kate však zůstávala zticha a nechávala si svoje myšlenky pro sebe. Teď nás její hlas překvapil, takže se po ní všechny podíváme. Choulí se v lenošce, tvář zastíněnou rozpuštěnými vlasy a cosi v jejím výrazu nás přiměje, že strneme. V žaludku mě zašimrá.

„Co je?“ řekne Fatima a v hlase jí zaznívá neklid. Opět se posadí, ale tentokrát jen na kraj gauče, a prsty si pohrává s lemem šátku, který dala sušit na ochrannou mřížku před sporákem. „Co se děje?“

„Já...“ pronese Kate a pak se zarazí. Sklopí oči. „Proboha,“ řekne jakoby pro sebe, „netušila jsem, že to bude tak těžký.“

A já najednou vím, co se chystá povědět, a nejsem si jistá, jestli to chci slyšet.

„No tak ven s tím!“ řekne Thea tvrdě. „Vyklep to, Kate. Už kolem toho kroužíme dost dlouho – je na čase nám povědět proč.“

Proč co? mohla by Kate odseknout. Ale to není třeba. Všechny víme, co tím Thea myslí. Proč jsme tady. Co znamenala ta esemeska, ta dvě slovíčka: *Potřebuju tě*.

Kate se nadechne a vzhledne; tvář má ve světle lampy zastíněnou.

PRAVIDLO ČÍSLO JEDNA

K mému úžasu však nepromluví. Místo toho se zvedne a dojde k hromadě novin, které se v uhláku u kamen střeďují na podpal. Navrchu leží výtisk *Saltenského pozorovatele* a Kate nám ho podává. V bezeslovném obličejí se jí zračí všechen ten strach, který před námi po celý tenhle večer, tak dlouhý a opojný, schovávala.

Na novinách stojí včerejší datum a titulek na přední straně je velice prostý:

V TŮNÍCH NALEZENA LIDSKÁ KOST!